

— Хей, нека дойде още нѣкой, че ние тукъ не можемъ само двама, — развикаха се отвѣтре.

— А-ахъ, ето ги на върха! — повтори Мицо, като гръмна нагоре.

Азъ скочихъ отъ мѣстото си, дето бѣхъ на тѣсно задъ единъ камъкъ со Сандя, и хукнахъ къмъ плѣвнята, намѣсто да отида лазешкомъ. Тая непредпазливостъ щѣше да ми коштува твърде скъпо. Трѣбваше да измина 5—6 крачки мѣсто, дето постоянно се изсипваха неприятелскитѣ куршуми. Когато профучаха нѣколко такива край главата ми, азъ се хвърлихъ въ безуменъ поривъ напредъ и не зная, какъ не се натъкнахъ върху щика на Мицовата пушка.

Двама съ Йонко, ние скоро заставихме турцитѣ да се прибератъ въ близката улица, между крайнитѣ селски кѣщи. Но едва свършихме тукъ, ето и нова беда.

— Пазете ни гърбоветѣ, — викаха другаритѣ отвънъ: — турци стрелятъ откъмъ полето, гледайте въ рѣката! . .

Никой не предполагаше, че неприятеля ще посмѣе да се яви отъ тая страна, равна като плоча. Но отдѣлни единици се промъкваха вече по коритото на малката рѣка, която раздѣля селото на две половини и лжкатуши въ полето на северо-западъ. Азъ останахъ самъ да отблъсвамъ нападението откъмъ селото, а Йонко отиде да търси изходъ отъ затруднението. . . Заобиколени отвредъ, сражението се разгорещи на всички страни. Външнитѣ другари се разпряха въ непрекъснатата стрелба и псувни съ аскера и башибозука по близкитѣ крайселски висоти. Мицо водѣше отчаенъ споръ съ турцитѣ отъ върха за трупа на единъ манафинъ, полазилъ надолу съ прехапанъ езикъ и страшно отворени очи. Йонко изхабяваше отъ време на време